

Sygn. akt IV CSK 730/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
przeciwko M. [X.] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w T.
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 11 kwietnia 2013 r., w którym oddalono apelację powoda, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 listopada 2012 r. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 138.106,94 zł z odsetkami, stanowiącej „należności czynszowe i opłaty eksploatacyjne z tytułu najmu pomieszczeń i dzierżawy maszyn”. Wyrokiem z dnia 14 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w T. umorzył postępowanie co do kwoty 30.660,58 zł.

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 344 k.c., art. 123 § 1 pkt 2 k.c., art. 504 k.c., art. 498 § 1 k.c., art. 481 § 1 k.c.

Skarżący wnosił o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w części zaskarżonej i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie - o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącego - nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398² § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący jedynie ogólnie wskazuje na to, że „skarga kasacyjna jest uzasadniona”, jednak nie wyjaśnia tego, jakie przepisy zostały w sposób ewidentnie naruszone przez Sąd Apelacyjny w związku z przyjętym przez ten Sąd rozstrzygnięciem na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych. Ustalenia te nie dają podstaw do kwestionowania merytorycznego rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.